

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Rejonowemu w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odrzuca skargę kasacyjną w części kwestionującej oddalenie zażalenia powoda na postanowienie o odrzuceniu pozwu co do kwoty 30 000 (trzydzieści tysięcy) zł;

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;

3) odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego;

4) przyznaje adwokatowi T. C. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Powód J. K. pozwem z dnia 4 stycznia 2015 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratora Rejonowego w B. kwoty 80.000 zł.

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił pozew w części dotyczącej żądania zapłaty kwoty 30.000 złotych i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda. Postanowieniem z tego samego dnia oddalił także zażalenie powoda na postanowienie dotyczące odrzucenia pozwu co do kwoty 30.000 zł.

W skardze kasacyjnej powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zdaniem powoda, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych w zakresie odpowiedzi na pytanie, czy zdarzenia stanowiące następstwo czynu niedozwolonego stanowią elementy jednej tylko szkody czy też mają samodzielny byt i stanowią odrębne szkody występujące w różnych przedziałach czasowych, z czym wiąże się pytanie, kiedy rozpoczyna się bieg terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 442¹ § 1 k. c.: czy dla rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia wystarczające jest, że poszkodowany zna osobę obowiązującą do jej naprawienia czy konieczne jest, aby oprócz tożsamości sprawcy znał też pełen rozmiar wyrządzonej mu szkody. Skarżący podniósł także, że w części dotyczącej odrzucenia pozwu, wyjaśnienia wymaga, jakie kryteria decydują o uznaniu dwóch roszczeń za tożsame.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została wniesiona wyłącznie od wyroku z dnia 25 listopada 2016 r., którego sentencja, co nie jest sporne, nie zawierała pozytywnego bądź negatywnego rozstrzygnięcia o zażaleniu powoda na postanowienie o odrzuceniu pozwu co do kwoty 30.000 zł. Zarazem postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił zażalenie powoda na postanowienie dotyczące odrzucenia pozwu co do kwoty 30.000 zł.

Postanowienie to stanowiło odrębne orzeczenie merytoryczne rozstrzygające o zażaleniu powoda.

Oznacza to, że skarga kasacyjna skierowana tylko przeciwko wyrokowi z dnia 25 listopada 2016 r., którym oddalono apelację powoda, a kwestionująca jednocześnie oddalenie jego zażalenia, skierowana była w tym zakresie przeciwko orzeczeniu nieistniejącemu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uznał w tym zakresie skargę kasacyjną za niedopuszczalną i na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. orzekł o jej odrzuceniu.

W pozostałym zakresie Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por. m.in. postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 283/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Skarżący nie przedstawił pogłębionego wywodu prawnego wskazującego na istnienie - w oznaczonym przez niego zakresie - poważnych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie co do wykładni art. 442¹ § 1 k.c. Nie wyjaśnił również - co jest konieczne - jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy mogłoby mieć ewentualne zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy w powyższej kwestii (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ. oraz z dnia 11 czerwca 2015 r., III CSK 54/15, nie publ.). Było to nieodzowne, zwłaszcza że z wyroków Sądów *meriti* wynika wyraźnie, iż zarzut przedawnienia zaważył jedynie na rozstrzygnięciu co do roszczeń powoda

z tytułu utraty pracy w Zakładzie Karnym w B. oraz pogorszenia stanu zdrowia na skutek przedłużającego się postępowania karnego, a o uszczerbkach tych powód dowiedział się najpóźniej w dniu wydania wyroku łącznego, tj. 26 kwietnia 2010 r. i od tego dnia rozpoczął się bieg przedawnienia, który niewątpliwie upłynął przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie (4 stycznia 2015 r.). Eksponowane przez skarżącego roszczenie związane z pozbawieniem go możliwości zameldowania w mieszkaniu ojczyma zostało oddalone z uwagi na brak wykazania szkody w tym zakresie, co oznacza, że rozstrzygnięcie wątpliwości wykładniczych przedstawionych przez skarżącego nie może mieć znaczenia dla oceny tego roszczenia.

Zważywszy, że w sprawie nie wystąpiły przesłanki nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Z uwagi na szczególnie trudną sytuację majątkową i życiową powoda, Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi przez adwokata z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 8 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

[aw]

jw